

Der var ikke stillet noget Vædringsforslag. Sagen i sin Heelhed fattes under Forhandling.

Brinck-Seidelin: Det vil af Finantslovsforlagets § 4 bemærkes, at Bygningsafgiften for Landbygninger er opført med en Indtægt af 165,000 Rd., som med 15,000 Rd. overstiger det Beløb, hvortil denne Afgift var ansat i det foregaaende Aars Finantslov. Til denne Omstændighed skal jeg tillade mig at knytte et Par Bemærkninger. Det vil være i ærede Medlemmers Grindring, at Regjeringen i næstforrige Samling forelagde Rigsdagen et Forslag til Lov om Bygningsafgiften, ifølge hvilket der skulde paalægges samtlige Bølliger paa Landet en Bygningsafgift, og hvorved der tilsigtedes deels at forøge Statskassens Indtægter og deels at udjævne en af Regjeringen formodet Ulighed i Beskattingsforholdet mellem Kjøbstad og Land. Jeg skal naturligvis ikke her indlade mig paa dette Lovforslags enkelte Bestemmelser. Lovforslaget gjennemgik en første Behandling og blev derefter henviist til et Udvalg, fra hvilket det ikke senere kom frem. Jeg skulde ikke have nævnt dette Lovforslag, dersom det ikke tilsyneladende stod i en vis Forbindelse med Foranstaltninger, som fra Finantsministeriets Side ere trufne i afvigte Østeraar, og som sigte hen til en Beskatning af Frinæringen paa Landet. Der er nemlig paa Generaldirectoratets Anmodning af Indenrigsministeren under 20de October 1868 udstedt et Circulaire til Amtmændene, hvorved Sogneraadene forpligtes til at afgive Indberetning over samtlige Frinæringsdribende, der findes omkring i Communerne, og fremdeles at supplere disse Indberetninger med Anmeldelser om Afgang og Tilgang, for at der, som det udtales i Circulairet, ogsaa med Hensyn til Frinæring kan tilveiebringes den samme Control som den, der for Diebliffet fra Politimestrenes Side føres med, at de, der drive bunden Næring paa Landet i Genhold til Næringsloven, faae deres Bygninger opmaalte og ansatte til Afgift. Ganske i Forbigaaende være det mig tilladt at udtale min Tvivl om, at selv den meest elastiske Fortolkning af Landcommunallovens § 30 kan forpligte Sogne-

raadene til at afgive slige fiscale Indberetninger, som paa ingen Maade kunne sættes i Klasse med den Art Indberetninger, der omhandles i den nævnte § 30, nemlig om Folkehold og Kvægbestand. Men, hvorom Alting er, det fremgaaer af dette Circulaire, at der tilsigtes en Beskatning af Frinæringen paa Landet, og det er, saavidt jeg veed, noget heelt Nytt og Ubekjendt. Jeg tør selvfølgelig ikke bestride Ministeriets Berettigelse til at udskrive en saadan Skat, endskjøndt jeg ganske vist har nogen Tvivl i saa Henseende; men, har Ministeren denne Berettigelse, forekommer den mig i alt Fald at maatte være af en indirecte Art, efterdem det ikke har været mig muligt at finde nogen positiv Bestemmelse i Lovgivningen som Hjemmel derfor. Under alle Omstændigheder forekommer det mig ikke rigtigt og billigt nu at udskrive denne Skat paa Frinæringen, efterat saamange Aar ere hengaaede, siden den burde være paalagt, hvis der da overhovedet nogensinde har været Lovhjemmel og Ret dertil. Men der dog ikke netop i den Omstændighed, at saa mange Aar ere hengaaede uden at man har været ved denne Beskatning, ligger, om end ikke just en Tvivl om Beskatningens Berettigelse, saa dog en vis Frygt for at fremkalde de Forvillinger, som i det Hele taget ere uadskilligt knyttede til denne Slags Beskatning, og som muligens ikke kunne løses uden et aldeles vilfaarligt administrativt Skjøn; thi det er nu ved Domstolenes Fortolkning af Bygningsafgiftslovgivningen, saaledes som et æret Medlem — det var et sagkyndigt Medlem — af Folkethinget i næstforrige Samling udtalte aldeles uimodfagt, kommet derhen, at Domstolene ikke ville paakjende eller befatte sig med, hvorvidt man er skattepligtig eller ikke ifølge Bygningsafgiftslovgivningen, eller hvorvidt man er henført til den rette Beskatningsklasse. Men netop derfor, og fordi man veed, at den her omhandlede Skat paa Frinæring vil ramme den fattigste Klasse i Samfundet, forekommer det mig ikke rigtigt at søge Statskassens Indtægter forøgede ad den Vej. Den høitærede Finantsminister kjender altfor vel Forholdene paa Landet, til at han ikke skulde vide, hvor overordentlig vanskeligt det er at træffe den